

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. III. Tobias in cogitando deo assiduus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

lus; ecce hic Tobias. Iste custodit animam suam, hic sanctus est. Hæc talis ancilla non servit vitii, animo libera. inter spinas rosa est. Quod Origenes per præcæ legis sanctos confirmans: *Qualis fuit Melchisedech, inquit, in medio Chananæorum, qualis Abraham in medio Chaldaeorum, inter profanos sanctus, inter obscenos mundus, pius inter impios. Sunt etiamnum in orbe, non dubitem, ephesemodi latentes sancti, quos difficile est digitis demonstrare, & dicere: hi sunt. Isti custodiunt animas suas. Deus defendit illos ab omni vitiorum turpitudine.*

Vnicus talis homo plures est apud Deum, quam aliorum multa millia. Quod Siracides aperitissime confirmans: *Melior est, inquit, unus timens Deum, quam mille filii impij. Hoc Chrysothomus expendens, & idem omnino adstruens: Melior est, inquit, unus faciens voluntatem Dei, quam innumeri peccatores.* Davidi Regi olim à populo dictum: *Tu unus solus pro decem millibus computaris.* Idem hæc usurpare liceat in hominem inter improbos tam castis & probis moribus viventem. Hic unus solus computatur pro decem millibus. Multitudo vitii favens non curanda quidquam, nec sectanda. Quod Deus expressissime præcipiens: *Non sequeris, ait, turbam, ad faciendum malum: nec in iudicio plurimorum acquiesces sententia, ut à vero devies.* Nec enim refert, quam multi, sed quam boni. Socrates imprudentissimum iudicat, qui unicū adulterinum nummum rejecit, ut monetam improbam, & marsupium his nummis plenum admittit, ut pretium non spernendum. Argentum falsum, non ideo probum est, quia multum est: vitia non ideo laudanda, quia plurimos habent cultores & patronos. Laurigeri multi, pauci Phœbi. Eam ob rem optimus princeps Mathathias, cum suaderetur ei à multis, ut Antiocho regi pareret, & præsentem sese necessitati attemperaret, voce generosissimâ dixit: *Etsi omnes gentes regi Antiocho obedunt, ego & filii mei & fratres mei obediemus legi Patrum nostrorum. Propitius sit nobis Deus, non est nobis utile relinquere legem & iustitiam Dei. En germanum Tobia imitatore. Hic geminum documentum exactius observandum.*

Eclli. c. 16. vers. 3. Chrysothomus. 8. in Acta. 2. Reg. c. 18. vers. 3.

Exod. c. 23. vers. 2.

1. Machab. c. 2. v. 19. 20. & 21. Duplex documentum.

§. III.

I. Cum irent omnes ad vitulos aureos, &c. Mundum inspicere, imò teipsum intueri, ad vitulos aureos nemo non festinat. Pecuniæ obediunt omnia. *Scilicet uxorem cum dote fidemque & amicos. Et genus & formam regina pecunia donat.* Dat census honores, inde gravis iudex, inde severus eques. Atheniensium nummi bove, Peloponnesiorum testudine signati. Hinc verum & vetus verbum: *Virtutem & sapientiam vincunt boves, vincunt testudines.* Quantum quisque suâ nummorum servat in arcâ, tantum habet & fidei, religionis, nobilitatis, ingenij, dignitatis.

Invenal. sat. 3. v. 140.

Hor. ep. lib. 1. ep. ad Ma. cen. pa. 245.

Hor. loc. cit. An hi vituli fusiles è puro puro vitulo auro sunt conflati?

Proctinus ad censum; de moribus ultima fiet. Quæstio. Quot pascit servos? quot possidet agri lugera? Quam multa, magna que paropside cenat? Quantum quisque suâ nummorum servat in arcâ tantum habet & fidei. O cives, cives quærenda pecunia primum est. Virtus post nummos. Aurum potest omnia. Quidvis nummis præsentibus opta. O igitur beatus vir, ô ter beatus, qui post aurum vitulosque aureos non abiecit!

Vitulus argentum est auro, virtutibus aurum. Quæstio hic fit, num fusiles hi vituli è puro puro vitulo auro sunt conflati? aio, non vitulos fuisse, sed vitulorum capita, eaque aurea. Hæc illa Hebræorum idola, quorum effigiem in Ægypto utique viderunt, & ad suos ritus impiè transulerunt. Vitulari, præcis erat lætitiâ exultare, uti amenitate vernæ pecudes in pratris solent. Quisv hominum à suo protoplasto suos habet

A impetus, & procurfus, seu latentem petulantiam, seu exultantem lætitiâ, aut vehementem exandescantiam aut tetricam & lacrymis exundantem tristitiam. Hinc propensiones & affectus diversissimi: alii in aliud ferimur, sua quemque trahit voluptas, eaque sibi dissimilima. Sunt, quibus summæ sit voluptati viles animas ad jurgia & pugnos mutuos concitare. Alii potando, alii ludendo, alii venando plurimum oblectantur. Aliquorum in doles summis studiis querit nummos, alii honores & dignitates aucupantur industria incredibili, plurimi ad cultum pompæque vestium curam atque operam omnem conferunt. Juvenilia desideria, aurea vitulorum capita. Timothei commonefaciens Paulus: *Juvenilia, inquit, desideria fugite.* Cum igitur omnes ad vitulos eant aureos, & suam quisque cupiditatem ac libidinem sequeatur, vos soli, quicumque in rem vestram fapitis, custodite animas vestras. juvenilia desideria fugite. Exemplis optimis præit Tobias. *Hic solus fugiebat consortia omnium, & perhibebat in Hierusalem ad templum Domini, & ibi adorabat ad Dominum Deum Israel.* Ninive, ubi Tobias habitabat, colluvies erat idololatriæ, vitiorum officina, & tamen ab omni sese turpitudine Tobias abstinuit. Hic nempe solus. Neminem pigeat virtuti solum operari, nec enim pigeret, si posset, vel solum cælo frui, Dei aspectu potiri.

B II. Deus subinde præmium in hac etiam vitâ tribuit, qui nullam actionem bonam mercede sua destituit. Hæc illa Nymphis paterna in suos est providentia. In exilio Tobias longe fuit felicior, quam in patriâ; Deus illum periculis plurimis subduxit, & eas concessit facultates, quibus familiam honestissime aluit, insuper & egenos juvit. Macello & laniena destinatus à Sennacheribo rege incolumis evasit, à Gabelo pecuniam mutuo datam recepit, optatissimum filii matrimonium vidit, visum perditum recepit, ætatem longissimam vixit. Scutum divinæ providentiæ illum protexit. *Benedictio Domini super caput iusti, dixit Salomon: quod verissimum fuit de Tobia.*

C Anno Christiano millesimo sexcentesimo trigesimo primo Vesuvium montem ea egit intemperies, ut à mille quingentis annis nihil tam terribile visum, auditum, lectum credatur. In ejusmodi terræ motu, qualem & Plinius secundus narrat, qui sub dio agebant, cervicalia capitibus imponebant, & linteis constringebant, ne à volantibus lapidibus læderentur. *Beatus vir, qui in sensu cogitabit circumspicionem Dei, ac providentiam infinitam, quæ omnia circumspicendo in-tuetur & lustrat, omnia rectissime disponit, ordinat, regit ac gubernat. Omnes via hominis patent oculis ejus, spiritum ponderator est Dominus. Huic igitur Domino revelata opera & diriguntur cogitationes tua. Quidquid agis, ad Deum, & ad ultimum finem tuum referas, & divina providentia amantissime semper, & in omni loco te*

D proteget. Hoc cervicali capiti tuo hæreat, & nusquam non tutus ibis. Divina providentia non solum cervical est mollissimum, sed ad versus mala & pericula firmissimum scutum, præsidium tutissimum. Hanc imponamus capiti & in viâ, quæ ad superos ducit, pergamus. Sub hoc cervicali, sub scuto isto non potest lædi, nisi, qui non vult defendi.

CAPVT III.

Tobias in cogitando Deo assiduisimus.

Tobias aded honestè & sanctè se gessit, ut rex Salomanasar hunc captivum suum eximie amâr, cumque gratiâ non simplici honorâr. Nam Tobias integrum erat cundi, quod veller, agendi quod liberet. Deinde ad insigne in aulâ officium adscitus est. Erat enim, quod Græci dicunt ἀγαθὸς ἄνθρωπος: quidquid emendandum,

dum, Tobias emit, cibum, potum, vestem, jumenta, equos, vasa, supellestem. Tobias oconomus & procurator aulicus fuit, nec defuerunt ampla dona, quibus rex suum sibi famulum arctius devineiebat. Ex his Tobias in alios suae gentis plurima liberalissime derivabat. Nam ad omnes unam captivos frequentissime revolvebat, solatiis & monitis instruebat, advehis non frangi docebat: *Pergebat, ait facer Historicus, ad omnes, qui erant in captivitate, & monita salutis dabat eis.* Gabelo sui generis viro non abundantem decem argenti talenta dedit mutua. Ad nostram monetam philipporum sex millia. Cardanus censet fuisse ducatorum quinque millia. Tobias insuper omnes ubique pauperes miseratus famelicis cibum, seminudis vestitum, mortuis sepulturam dedit, in neminem non beneficus. Et quod honestissimas actiones istas plurimum commendabat, assiduum Dei memoriam pectore fovebat. *Et quoniam memor fuit Domini in toto corde suo, dedit illi Deus gratiam in conspectu Salmanasar regis.* Tobias ergo in cogitando Deo assiduisimus. Memoriam Dei assiduum in animo nutrire, non animum tantum incredibiliter jurat, sed & facultates auget, & quidquid agendarum rerum est occultis beat successibus. Memorem esse Dei in corde suo, verae sanctimoniae fundamentum est, quod jam uberius explicandum.

§. I.

Tobias memor fuit Domini in toto corde suo, nec enim meminisse tantum Numinis, sed ex toto corde voluit meminisse. Atque hoc est omnia cum Deo, omnia in Deo, per Deum omnia transigere, animumque suum penitus in Deum transfundere & immergere: quod vivendi genus in hoc orbe felicissimum est, quando quis vel horulam credit infelicem, quam Dei non meminerit, aut animum ad divina non erexerit. Theologorum princeps Thomas Aquinas: *Oblivio, inquit, parvi pensio est evidens signum, cum ea magis infirmam memoriam, que magis estimamus.* Oblivio Dei, vilipensio Dei: Rex David hoc uno pane lætatur: *Providebam, inquit, Dominum in conspectu meo semper: providebam, quia diligebam, & ideo diligebam, quia memoriam dilecti semper retinebam.* Contrarium est cernere in homine improbo, qui Dei memoriam excutiens in ventum ivit, quod Pfaltes dixit: *Non est Deus in conspectu ejus, inquinata sunt via illius in omni tempore.* E diverso mundæ sunt via illorum, qui memores sunt Domini in toto corde suo. Germanam in Tobia hujus rei effigiem habemus. Oblivio Dei, interitus animi. Memoria Dei assidua, non dubia hominis sanctimoniam.

Hoc plurimum auget amorem divinum: quotiescunque enim Dei meminimus, Deumque cogitamus, velut ligna subijcimus huic amoris igni fovendo.

Deinde patientiam mirificè roborat hæc Dei memoria: quæ animo identidem suggerit: Recordare IESU, aspice flagellis cæsum, intueri spinis coronatum, suspice cruci suffixum; vide morientem. Summæ cernis exempla patientiæ: bibe, fili mi, bibe servule impatiens è calice, quem tuus ebibit Dominus.

Tertiò hæc Dei memoria validè à peccatis committendis retrahit: nam fieri non potest, ut serio in Deum affectu ferar, mox tamen abeam, & in scelus me præcipitem. IESU dulcis memoria, daps vera cordis gaudia. Hinc sanè non queruntur falsa. Eam ob causam Tobias filio suo præcepit: *Omnibus diebus via tua in mente habeto Deum, & cave, ne aliquando peccato consentias.* Perinde si dixisset: Cavebis facillè peccatum, si memoriâ jugi aspexeris Deum.

Quartò: certa docet experientia omnes hominis actiones felicitate incredibili & sanctâ benedictione & S. benedictione affici ab hac jugi memoriâ Dei, aded ut omnia negotia in hominis emolumentum cedant. Quod luculen-

tissimè hoc loco confirmatur: *Et quoniam memor fuit Domini in toto corde suo: Mox nulla interjecta vocula subjungitur: Dedit illi Deus gratiam in conspectu Salmanasar regis.* Hoc QUONIAM accuratè cogitatèq; perpendendum: *Et quoniam memor fuit Domini, ideo dedit Deus illi gratiam.* Hanc ipsam ob causam, quod assidua Deum memoriâ complecteretur, Deoque adhereret individuo & indissolubili nexu, idcirco Deus fortunas etiam & facultates illius miris auxit successibus. Quam prosperitatè rerum Salomon prædicens: *In omnibus, inquit, viis tuis cogita illum, & ipse diriget gressus tuos.* Quod & Tobias filio identidem instillans: *Omni tempore, ait, benedic Deum, & pete ab eo, ut vias tuas dirigat, & omnia cõsilia tua in ipso permaneant.* Summa hominis felicitas, assidua pene cogitatione Deum cõplecti.

Quintò, viri sanctissimi priscae legis hac Dei memoriâ singulariter excelluerunt, profectorum omnium ac successu incredibili. Abrahamo Deus imperaverat: *Ambula coram me, & esto perfectus.* Conatus certè id facere, ambulavit coram Deo. Dixerat Deus: *Patriam tuam & omnem cognationem team desere; obediit, deseruit.* Iusserat Deus: *Circumcisionem recipe; paruit, recepit.* Præceperat Deus: *Filium tuum ut vitulum in victimam jugula; non restitit, manum gladio armavit, jugulare voluit, ferire cœpit.* Quid quid injunxisset ei Deus, quam promptissimè fecisset, memoriâ quia coram Deo ambulavit, hoc est, jugem Dei memoriâ retinuit. Hinc maximis facultatibus & copiâ rerum omnium abundavit, vir longè ditissimus, cui semper præsto essent trecenti octodecim famuli. Memoria Dei solet esse opulentissima.

§. II.

Rex Sionis David sibimet gratulatus unice: *Do-David, auriga meus est, ego patulo, vehor lento, & meum ante me aurigam semper aspicio; ita hic tutus confideo; subinde suaviter in hoc curru dormio, quia pericula non metuo, sed totum me divinæ providentiæ committo; vias omnes & viarum compendia novit auriga meus: Vbi hospitium mihi fuerit accommodatum, sublitet, & hospitio me reficiet opportuno; Dominus regit me, nihil mihi deerit; nihil unquam, quamdiu Dominus me ita rexerit, quamdiu ego in hoc curru progressus fuero.* Hinc omni cogitatione, curaque in unum istud incumbo, ut in curru hoc permaneam, ne forte subitâ temeritate hinc desiliam; dum mansero, felix ero, & nihil mihi deerit.

Atque hic Hebræi regis animus erat, Dei semper meminisse. Hinc notissima voces illæ toties repetitæ: *Providebam Dominum in conspectu meo semper. Oculi mei semper ad Dominum. Memor sui Dei, & delectatus sum.* Hinc ego, mi Lector, toties dictis, scriptisque urgeo, & precatiunculam illam brevissimam omnibus familiarissimam esse, & vel uno die millies ingeminari cupio: *Domine IESU, miserere mei, & dirige me.* Dic istud centies, vel unâ horâ, dic millies. Ita in omnibus viis cogita Deum, & ipse diriget gressus tuos. Imò vel illas solum geminas voces: *Domine IESU, identidem & assidue animo vel ore ingemina.*

Iosephus licet servus, licet extra patriam longè positus, licet alienigena & Hebræus, tamen ei Deus in Ægypto tantam aspiravit gratiam, ut Putiphar primus illius Dominus omnem domum suam commiserit illi gubernandam. In ipso carcere Deum expertus faventissimum, in regios captivos curæ suæ creditos imperium tenuit. Demum rex Pharaon regnum Ægypti in annonâ procurandâ ei tradidit. Ad hanc honoris sublimitatem per gradus ascendit; primò domum, dein carcerem & captivos, denique regnum partem magnâ administravit. Vnde huic homini ignoto, ex-

Memorem esse Dei in corde suo est fundamentum est, quod jam uberius explicandum.

Universitätsbibliothek Paderborn

Tob. c. 1. vers. 13. Gen. c. 2. vers. 2. Mardocheus.

Ester. c. 10. vers. 4. Daniel.

Don. c. 4. vers. 5.

Ibid. c. 14. vers. 1.

Ibid. c. 6. vers. 10.

Tobias.

Tob. c. 1. vers. 14.

tero, seruo, captivo tanta gratia? Memor fuit Domini in toto corde suo. Fuit & Dominus cum eo. Quis Mardocheus? Homo vilis, inglorius, & ignobilis, Hebraeus, contemptus, altissimo patibulo iam destinatus, jam pene in eo pendulus; repente ad summam dignitatem erectus, abundans & felix, regi proximus. Quae tanta mutationis causa? Mardocheus memor Domini in toto corde suo, tam mirabiles rerum eventus divinae providentiae adscripsit, dixitque: A Deo facta sunt ista.

Daniel in Persia succedentibus diversis quatuor regibus felicissime servivit, a singulis honore maximo affectus. Illius quidem invidia in leonum cavum deiecerat, sed divinus favor cum sospitem in lucem iterum afflavit; ingentia ei oblata munera; Nabuchodonosor, cetera superbissimus, Daniele tamen collegam nominat: quemadmodum duo Consules sunt, qui civitatem unam gubernant. Profecto Daniel amplissimum dignitatis gradum adeptus in summam venit gloriam. Testimonio sunt haec verba: Erat autem Daniel conviva regis, & honoratus super omnes amicos ejus. Sed unde huic Hebraeo juveni tanta felicitas? Memor erat Daniel Domini in toto corde suo, nam, tribus temporibus in die steterat genua sua, & adorabat confitebaturque Deo suo, sicut & ante facere consueverat.

Tobias quantis peregre successibus floruit? nam, uti Hebraeus contextus loquitur, constitutus est super omnia, quae habuit Salmanasar, qui dedit illi potestatem, quocumque vellet ire, habent potestatem quaecumque facere voluisset. E terra patriae urbeque Nephthi nec obolum Tobias extulit, cum sacco Niniven ingressus, ut captivus & mendicus, in exilio nihilominus, Deo prosperante, iis crevit successibus, ut evaserit ditissimus: praeterquam enim quod innumeris victum, vestitum, aliaque vitae subsidia gratis praebuerit, decem insuper argenti talenta apud Gabelum deposuit. Quae obsecro causa tam insignitae crescentis opulentiae? Quoniam memor fuit Domini, dedit illi Deus gratiam. Haec jugis & suavis memoria Dei viliora etiam ista secundat. Sed heu verendum est, ne pauci sint, qui curae ac cordi habeant hanc cogitandi Dei assiduitatem. Ideo inter nos multi inermi, & imbecilles, & dormiunt multi. Malus somnus, qui Dei oblivionem inducit.

§. III.

Hanc ego Dei memoriam omnium animis ita cuperem insculptam, ut eam nulla delere posset oblivio. Sunt annuli, sunt libelli, sunt flosculi memoriales: uti ex annulis est lunula, & annulus purus, & flosculis ferratula Chamadris, seu quercula minor. Tales annuli, tales libelli & flosculi eo loco ad manum sint, ut semper sint in oculis. Hoc ajo: suam quisque conscientiam interroget, quid frequentissime cogitet, seu tristitia sint illa, seu laeta. Atque huic rei, quam creberrima versat cogitatione memoriam Dei ea lege affigat, ut quotiescunque consueta cogitatio redierit, toties una etiam memoria Dei recurat. Hebraei legis divinae memoriale compendium vestimentis, praesertim manticeis, pileis, limbis inscribebant. Nos pectori pauculas has voces inscribamus:

Voces pectori inscribenda.

Domine IESV miserere mei, & dirige me. (aut) Domine IESV miserere nostri, & dirige nos.

Sed objicias: Qui negotiis, curis, arumnis pluribus submersi sunt, his talibus vacare non possunt. Possunt optime, modò velint: negotia juvat, curas sublevat, arumnas mitigat, die uno vel una etiam hora saepius animum erigere, & Dominum IESVM pauculis his verbis suaviter compellare: Domine IESV, miserere mei, & dirige me. Aut illa solum animo versare: Domine IESV. Sat longa est oratio haec intelligentissimo Deo, qui magis affectus nostros, quam nostra verba ponderat. Nihil hinc laboris, nihil impensarum, nihil ardui

moliminis: imò quò sumus occupatiores, aut turbatiores, eò crebrius sint istae ad Deum aspirationes. Qui mare navigant, in mari secum vehunt anchoram, quae in oculis & ad manus est, sed otiosa. Vbi verò fluctus insurgunt, & saevit mare, non tantum aspiciunt anchora, sed & in altum dejicitur: Dei memoria nobis est anchora, tunc maxime usurpanda, cum inter fluctus volvimur. Divo Francisco Xaverio, in navigiis aut asserses, aut anchorarii funis volumina stratum dederunt. Nos auspiciaturi somnù, aut finituri, & quid quid demum operis, aut laboris aggressuri, nunquam id sine Dei memoria faciamus.

Dei memoria omnis boni causa; Dei oblivio, omnis mali origo. Quod Moses Israël plebi tantopere inculcans: *Observa, inquit, & cave, ne quando obliviscaris Dominum Deum tuum, & negligas mandata, &c. Sed recordaris, quod ipse vires tibi praebuerit.* Baruch de captivorum à Babylone reditu vaticinatus: *Exurge Hierusalem, inquit, & sta in excelso, & circumspice ad orientem, & vide collectos filios tuos ab oriente sole usque ad occidentem, in verba Sancti respondentes Dei memoria.* Ecclesiastes divinas preceptiones suas concludens: *Deum time, inquit, & mandata eius observa, hoc est enim omnis homo.* Quod Bernardus explicans: *Si hoc est, dicit, omnis homo, ergo absq, hoc nihil est omnis homo.* Et reverà potius pecudis quam hominis ritu vivit, qui Dei sui, non quam potest creberrimè meminit.

Ionas fugitivus conscendit navim: hinc à nautis mercatore habitus & examinatus perquisitissime, quae patriae, quae domo, quae gente, unde veniret, quò tenderet, quid operis aut mercimonii haberet: *Quod est opus tuum?* inquit. Ad quos Ionas prout septuaginta Hebraei proceres interpretatur: *Servus Domini ego sum, inquit, & Deum cali colo.* Haec mea mercimonia, hoc opus meum. Hoc sanè sit opus & nostrum, haec primaria negotiatio, haec prima sint cura nostra, semper meminisse Dei. Ad hoc conditi sumus.

Isaias, Ezechiel, Oseas, Prophetae alii quoties illud ingeminant: *Quia oblita es Dei Salvatoris tui, & Hierusalem, & Damascus, & Iudaea, quia oblita es Dei creatoris tui, & furis adiutoris tui non es recordata, propterea plantabuntur insidiam, & germen alienum, obliviscar silivium tuorum & ego.* Dei oblivio omnis mali origo.

Subinde querimur nos mergi salissimo mari, arumnis multiplicibus cumulari. Verè Dei oblivio horum malorum omnium causa. Vox Domini est: *Ego diligentes me diligo.* Ita: Ego obliviscentes me obliviscor. Iusta Christi novimus: *Querite primum regnum Dei, & haec omnia adjicientur vobis.* Quod exponens Gregorius: *Quia enim nobis, inquit, in intentione aeternitas, in usu verò temporalitas esse debet, & illud datur, & hoc ex superabundantia superadditur.* Continua sit nostra ad Deum aspiratio: exemplo Tobiae. Memores simus Dei in toto corde nostro: Dominus reget nos, & nihil nobis deerit.

Caelius Rhodiginus memoriam illam appellat *Matutinam*, quae illius, quod complectitur, retinentissima est. Hac tali memoria matutinà tenacissima opus est institutum, ut bonitatis divinae nunquam agamus immemores.

Andreas Zoëardus (cujus res gestas Maurus Boëmus Episcopus conscripsit, quem & puer vidit) solitudinem & seductum vitae genus sectatum parè ac duriter se habuit. Moris autem erat, ut Anachoretæ ad jejunium vèrnum tolerandum, quadraginta quinquè dactylos tugioliis suis inferret: Zoëardus quadraginta nuce accepit, & eo victu còtentus diem Christi Resurgentis cum gaudio expectavit. Cavata quercus domum illi praebuit, hanc intus totam acutus clavus ligneis asperavit, ad caput doliarem circumlappens quatuor lapidibus affixit; ut quocumque caput, vel reliquum corpus sese acclinaret, lapides aut clavos monitores sentiret. Monitores, Deus bone, asperit!

Cum

